

Οἱ ἰχθεῖς ἦσαν ὡς παράλυτοι ἐκ τῶν ἐκρήξεων τούτων· δὲν ἠ-
δύναντο πλέον νὰ πλέωσιν· εὖρον μεγάλην ποσότητα τούτων ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΕΠΙ ΤῶΙ ΘΑΝΑΤῶΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΙΛΟΥΣ ΜΟΙ ΥΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον στίλβοντα μικρὸν ἀστέρα
Μόλις σ' εἶδε λαμπυρίζον τέκνον προσφιλές ἡ σφαῖρα,
Μόλις ἔθαλες ὡς δρόσος τῆς πρωίας ζωηφόρος
Καὶ μὲ τῆς ζωῆς τὸ κάλλος ὠραῖζέσο προσφόρος,

“Οἱ ἀπέπτῃς μετ' ἀγγέλων, εἰς οὐράνιον χορεία,
Εἰς εὐώδεις παραδείσους, εἰς ζωὴν τὴν αἰωνίαν,
Καὶ μ' ἀγῆκες τεβλιμμένην πρῶϊμα ἀφ' ἑνὸς βίου
Ἡ ζωὴ μου δ' ἐνεπλήσθη εἰς πικρίας μαρτυρίων.

Πνεῦμα ἅγιον καὶ θεῖον ἀναπαύου εἰς τοὺς κόλπους
Τοῦ σεπτοῦ δημιουργοῦ σου καὶ εἰς ἕσματα καὶ μύλωνες
Ζῆθι εἰς Ἐδέμ εὐώδη τῆς ἀθανασίας βίου
Χρυσάλις ἀναβιῶσα εἰς τὰ ἅγια ἄγιων.

Κι' ἀπ' ἀστέρος ἱσταμένη εἰς τὸν ἕτερον ἀστέρα,
Πέμπε τὸ μείδιμά σου, σ' τὴν θρηνοῦσάν σε μητέρα.
Εἶν' ἐπίζηλος, ὦ τέκνον, ἡ ἐν Παραδείσῳ πτῆσις
Πλήρ' ἰσοσούτους προσφιλείς σου, ὦ! δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσης.

— Μητέρα μου μὴ τῆς ζωῆς μου θρηνοφθῆς τὸ κοπὲν ρῆμα
Ἄφροῦ βλάβης πῶς δὲν κείμαι εἰς τὸ παγετῶδες μῆημα
Ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας
Μεταθὰν τῆς αἰωνίου ἀπολαύω εὐτυχίας.